

[Riishøj]

over til undervisningsministeren. Sådan har jeg opfattet det, men det kan vi opfatte på forskellig vis. Dette forslag skal selvfølgelig vurderes på baggrund af, om man synes, at Danmark lever op til den FN-erklæring, som jeg fuldt ud kan støtte og kan forstå, ikke mindst når man ser på u-landenes situation i spørgsmålet om oprustning og nedrustning. I den forstand har undervisningsministeren jo ret; man må vurdere: opfylder vi den vedtagelse, er der behov for på en eller anden måde at samordne og måske også forenkle administrationen af hele dette vigtige område?

Vi har i SF den opfattelse, at man skal tage FNs dokumenter alvorligt. Man har en fornemmelse af, at vi nok stemmer for det derovre, men når man så kommer hjem, lægges vedtagelserne ned i den idealistiske skuffe og tages frem ved højtidelige lejligheder, men når de skal opfyldes i praksis, så skorter det gevaldigt på at bevilge de penge, der skal til, og gøre den indsats, der skal gøres. Det er vores opfattelse, at det har man også gjort i denne sag. Ser vi på, hvordan man fra samfundets side har administreret denne sag, er vi af den opfattelse, at man i hvert fald ikke har levet op til FNs dokument, sådan som det slutdokument er opfattet og ment af den tredje verden. Jeg har læst en hel del om FNs generalforsamling i 1978, netop om oprustnings- og nedrustningsspørgsmålet, og hvis det, vi har gjort herhjemme, er at følge slutdokumentet op, så tror jeg ærlig talt, vi er gået galt i byen.

Spørgsmålet er, hvordan det danske marked er for den slags publikationer. Nu blev der nævnt en hel masse titler og organisationer, og tager man antallet, selvfølgelig rent kvantitativt, så er der lavet en masse ting om disse ting. Der er blevet nævnt en institution, som også er med i bemærkningerne til forslaget, nemlig forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste, og den vil jeg såmænd gerne opholde mig lidt ved. Den fik ros for at være objektiv og saglig. Det sætter hele det spørgsmål, hvad der er objektivt, og hvad der er sagligt i relief. Vi fik i går tilsendt en af deres sidste publikationer. Det var en, der hed »Forsvaret i dag«, og der er også en – på engelsk oven i købet, som man havde ønsket fra udlandets side – om NATOs krisestyrker. Dem har forsvarrets oplysningsstjeneste sendt ud. De to publikationer er egentlig meget karakteristiske for de publikationer, som

kommer fra den side. De opfylder efter min bedste overbevisning ikke kravet om alsidighed og saglighed. Det vil jeg gerne uddybe noget. Jeg har også selv brugt de publikationer i undervisningen for at få det officielle standpunkt repræsenteret. De har jo den fordel, at de – i modsætning til dem fra FN-Forbundet og andre organisationer – er gratis. Man kan bestille, lige så tosset man vil, de koster ikke en krone. Så vidt jeg har fået oplyst, bliver denne publikation trykt i over 100.000 eksemplarer, så man kan bare sende dem ud til skolerne, som man vil. De forhold har man ikke i Mellempolitisk Samvirke og FN-Forbundet, og det må vi kraftigt protestere imod.

Nu er min taletid snart udløbet, men jeg skal vende tilbage til de indvendinger, jeg har mod forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste. Det drejer sig om hele opfattelsen af, hvad sikkerhed er. Man roder sig ind i en masse tal, og alle vurderingerne af tallene munder ud i, at de sovjetiske er forkerte, og at NATOs er rigtige. Man tager hele tiden de tal fra NATO-institutionerne, som understreger, at Sovjetunionen er overlegen, man tager slet ikke den teknologiske side med, og man udelukker Englands NATO-slagstyrke og alt muligt andet. Det hele går på måling af styrker. Man inddrager ikke i de publikationer, som kommer derfra, seriøst på nogen måde de andre trusler, som vi har talt om i dag, og som generelt er groft underrepræsenteret i den sikkerhedspolitiske debat. Jeg er i hvert fald ikke af den opfattelse, at man kan bruge den institution til at sige, at der er alsidighed i oplysningen.

Vi kan meget kraftigt støtte, at man får samordnet hele oplysningen om sikkerhedspolitiske problemstillinger og sørger for, at det, der produceres fra statens og samfundets side, i hvert fald på en rimelig måde opfylder de alsidighedskrav, som kan stilles.

Arentoft (FP):

Jeg tror, at hvis de radikale havde fremsat et forslag til folketingsbeslutning om sikkerhedspolitisk oplysningsvirksomhed, der lød: »Folketinget pålægger regeringen at fortsætte den alsidige sikkerhedspolitiske oplysningsvirksomhed«, så havde der været mulighed for at få det igennem. Jeg vil sætte streg under alsidig, for det er jo ikke lige alsidigt alt